

betragtning, hvad resultatet kunne blive i Rusland. Man ved aldrig, om nationalisterne eller gammelkommunisterne vinder ind igen og derefter fører en linje, som bestemt ikke vil være venlig over for den øvrige del af Europa, og jeg mener ikke, man skal spille bold med så stort et usikkerhedsproblem, som findes i Rusland.

Åbningen af NATO vil også blive et emne både i sommer og senere, og da har Folketinget jo heldigvis tidligere besluttet, at man ønsker en udvidelse af NATO. Alle de dér forbehold om, at man skal snakke pænt til russerne osv., er der selvfølgelig, men man ved også, at Rusland intet veto har, og det var jo det, der var beslutningen her, og det er CD godt tilfreds med.

Jeg vil godt slutte med en enkelt bemærkning til det, der jo er helt aktuelt, nemlig det israelske valg. Jeg vil godt komme med den bemærkning, at selv om vi i dette øjeblik ikke kender valgresultatet, kan vi jo i al fald konstatere, at det israelske samfund er delt. Nu er jeg ikke en af dem, der render rundt og mener, at fredsprocessen bryder sammen, fordi man får en Likudregering. Man skal ikke helt glemme, at det jo var Likud, der rent faktisk lavede aftalen med Egypten, og af og til er det jo sådan i udenrigspolitik – i øvrigt også i hjemmepolitik – at den, man mindst venter vil indgå et forlig, faktisk indgår det, fordi vedkommende ikke kan påstås at være forræder eller noget af den art. Så jeg tror nok, man skal passe på ikke at male billedet for sort, hvis Likud skulle vinde dette valg.

Men hvorfor vinder de dette valg, hvis de gør det? Jamen, det gør de da, fordi en stor del af den israelske befolkning føler, at der ikke har været nok sikkerhed i fredsprocessen. Og hvorfor har der så ikke været det? Ja, det har der bla. ikke været på grund af terrorbomberne. Men det har der jo heller ikke været på grund af omverdenens reaktion. Hvornår er det, israelerne har hørt til os andre? Ja, det var, da vi stillede os op og brokkede os over, at de forsvarede sig i Sydlibanon. Det var, når de tog nogle af de hårde midler i brug med lukningen til Vestbredden osv. i forbindelse med terrorbomberne; da stod vi alle sammen i kø i alle de vestlige lande og råbte op om, at ih, hvor var det dog forfærdeligt, det Israel her gjorde. Men jeg har ikke hørt den danske regering, jeg har ikke hørt EU kritisere Iran for deres forbindelser til terroren. Jeg har ikke hørt, at man har prøvet at presse Syrien ind i en fredsafteale. Næh, presset har været på det eneste demokrati i Mellemøsten, dem, der burde kunne betragte os som vennerne i stedet for som

fjenderne, og jeg er overbevist om, at den mangel på forståelse for israelsk sikkerhed, der har været i omverdenen, har spillet meget tilbage i den israelske valgkamp og ført til det ulykkelige deleresultat, som er kommet i Israel.

Jeg vil godt slutte med at sige: Vi har måske været meget dygtige i Vesten – ikke kun i Danmark, alle partier kan nok føle sig skyldige her – til altid at tale menneskerettigheder og demokrati, og hvad ved jeg, men når vi virkelig skulle stå vor prøve, har vi også været de første, der rendte fra løfterne, for vi havde de flotte taler, men vi havde ikke handlingen, og det burde vi nok alle sammen lære af mange steder i verden med udgangspunkt i det, vi nu oplever i dag i Israel.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg skal ikke forlænge debatten i dag, men jeg bliver alligevel lidt forstemt, når jeg hører hr. Peter Duetoft sige, at de, der ønsker ændringer i det sociale system, de, der ønsker ændringer i vores velfærdssystem, er folk, der ønsker at forsvare systemet frem for menneskene. Der er folk, som siger, at menneskene bliver nervøse, når vi andre taler om systemændringer, men det er jo lige omvendt.

Det, der er sket, er, at det system, vi alle har et medansvar for at have bygget op, har omklamret mennesket. De ændringer, vi ønsker at lave, er jo netop for at få mennesket i centrum, vil jeg sige til hr. Peter Duetoft.

Hvad har hr. Peter Duetoft imod, at en person, der har en delvis erhvervsevne, kan få et job, der svarer lige nøjagtig til erhvervsevnen, og som selv laver sin arbejdsafteale og selv får en negativ indkomstskat; som får den selvfølelse igen, der ligger i, at man får en lønseddel og lige præcis er det værd, man får på sin arbejdsplads, og er ligestillet med dem, man arbejder sammen med?

Hvad har hr. Duetoft imod, at man i stedet for passiv forsørgelse får tilbudt et job, når man stiller på socialkontoret og har ledighed som problem?

Hvad har hr. Duetoft imod, at vi giver folkepensionisten frit valg til at vælge de serviceydelser hos den leverandør, som den pågældende pensionist har tiltro til?

Hvad har hr. Duetoft imod, at vi giver småbørnsfamilierne med børn mellem 0 og 2 år frit valg til selv at vælge den løsning, som de stoler på i forhold til deres børn?